

væltet ned over Ilden, og Gnistregnen, der truede Mejeriets Tag, hørte op.

Endnu et Par Timer varede Branden; men takket være Kjeld Borgens Standhaftighed var en Katastrofe bleven afværget. Spær efter Spær sank flammende ned. Tilsidst stod kun Staldens nøgne Mure igen som en Vold omkring det glødende Indre.

Lidt efter lidt vendte Mørket tilbage. Men hele Natten hørtes Brølet af det hjemløse Kvæg, der foer omkring ude paa Engene.

XIII.

Jytte havde i flere Dage ikke været udenfor en Dør. Synet af de mange glade Mennesker, der vendte tilbage fra Sommeren paa Landet, øre af Sol og Havluft, virkede skræmmende paa hende. Hun forstod ikke, hvor nogen kunde lade sig narre af dette falske Skønhedsskær over en Jord saa fuld af Grave.

Natten var dog hendes værste Tid. Paa Grund af sin Søvnløshed havde hun allerede for længere Tid siden selv foreslaaet Karsten, at han skulde sove inde i sin egen Stue. Nu, da hun mere og mere følte sig overbevist om hans Utroskab, saae hun ham overhovedet kun til Middagsmaaltidet og fortsatte udelukkende Samlivet med ham af Hensyn til det Barn, hun ventede. Og saa var det dog mindre hans Letfærdighed, hun følte sig nedværdiget af, end hans Karakters Ynkelighed, den Falskhed